

leden 2003

[úvod](#), [Doma \(Libuše Čáčalová \)](#), [Rady zkušeného d'ábla](#), [Minigalerie](#), [Nová kniha](#), [Papež který má zemřít](#), [ples Čechů a Slováků](#), [kardinál Miloslav Vlk](#), [Minutové nesmysly](#), [Mše](#), [Děkujeme](#)

Milí přátelé,

rád bych vám popřál všechno nejlepší v roce 2003. Přál bych si, aby tento nenápadný krajský časopis přispěl k udržování našeho jazyka. Aby vám přinesl krátké informace, především z křesťanského světa. Aby v nás udržoval a upevňoval víru, kterou jsme téměř všichni jako malé děti přijali na křtu. A aby v nás také vyvolával pocit, že patříme k sobě a máme si pomáhat.

V letošním roce zahajuji sérii krátkých rozhovorů s lidmi, kteří žijí mezi námi, a kteří by se s námi rádi podělili o osudy, které je přivedly až do USA. Možná že vám budou leckdy připomínat vaše vlastní osudy.

Přeji vám příjemnou a ničím nerušenou četbu. Fr. Antonín

Doma (Libuše Čáčalová)

*Tam chodím nejraději
Kde praská starý plot
A mraky dlouho otálí
Kde rosa padá do modra
A hloží voní o den déle
Chodníkem sotva pro jednoho
Tichými kroky před setměním
S dětinskou touhou zachovat
Jsou chvíle
Kterým všecko vadí
Přemýšlím
Co počítat mi budou
Stopy
A nebo jara?*

Rady zkušeného d'ábla C.S. Lewis

Tato kniha je pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtipný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený d'ábel Zmarchrob svému mladému synovci Tasemníkovi.

Poznámka: Nepřítel = Bůh, Otec v Hlubinách = Dábel, Pacient = člověk, kterého má Tasemník přivést do pekla

*9. kapitola
Můj drahý Tasemníku,*

Snad Tě můj poslední dopis přesvědčil, že to období tuposti nebo „vyprahlosti“, kterým Tvůj pacient právě prochází, Ti samo o sobě jeho duši nezajistí. Musíš ho správně využít – a teď se pokusím uvázat, jak.

Za prvé: Máme zjištěno, že období poklesů nám vždy poskytují skvělou příležitost pro všechna smyslová pokušení – a zvláště pro pokušení sexuální. Možná Tě to překvapí. Lidé samozřejmě mají více fyzické energie a tedy i více potenciální žádosti v obdobích vrcholů; nesmíš ale zapomenout, že tehdy také dovedou lépe odolávat. I zdraví a duševní pohoda, které by měly vzbudit jejich žádosti, jim pak – naneštěstí – také pomáhají při práci, hře, myšlení nebo neškodné zábavě. Náš útok spíše dosáhne svého cíle, pokud je celý vnitřní svět člověka jednotvárný, studený a prázdný. I sexualita v období poklesů a vrcholů se trochu liší: v období poklesů vede mnohem řidčeji k tomu nemastnému a neslanému jevu, kterému lidé říkají „láska“; tehdy se dají mnohem snáze svést ke zvrácenosti a jejich sexualitu podstatně méně poskvřňují ty štědré, nápadité a dokonce i duchovní průvodní

jevy, kvůli nimž nás lidská sexualita tak často zklame. A stejně je tomu s ostatními tělesnými žádostmi. Ze svého pacienta uděláš skutečného opilce, když mu budeš vnucovat pít jakožto něco příjemného ve chvíli, kdy je unavený a skleslý, spíše než kdybys ho pobízel, aby se napil a poveselel s přáteli, když je šťastný a má sdílnou náladu. Nezapomeň: kdykoli se setkáváme s nějakým potěšením v jeho zdravé, normální a uspokojující podobě, tehdy jsme v určitém smyslu na půdě Nepřítele. Já vím, že jsme prostřednictvím rozkoší získali mnoho duší – ale přesto jsou rozkoše Jeho vynálezem, ne našim. Stvořil je On; nám se dosud nepodařilo vyvinout žádnou. My jen dokážeme lidi pobízet k tomu, aby Nepřítelových rozkoší užívali v takovém čase, způsobu nebo stupni, který On zakázal. Proto se vždy snažíme je přetvořit tak, aby byly co nejnepřirozenější, co nejméně příjemné a aby co nejméně připomínaly svého Stvořitele. Naše heslo zní: Stále větší touha po stále menším potěšení. Je to jistější a má to lepší styl. Náš Otec má vždycky skutečnou radost, když získá duši někoho, komu za to nemusel dát nic. A tento proces je vhodné zahájit právě v období poklesů.

Ale období poklesů můžeš využít ještě lépe: prostřednictvím toho, co si o něm myslí sám pacient. Hlavně musíš jako vždycky zabránit tomu, aby se dozvěděl pravdu. Nesmí ani tušit, že Zákon vlnění existuje. Ať si myslí, že jeho počáteční nadšení po konverzaci mohlo a mělo vzdržet věčně, a že trvalá bude i ta vyprahlost, kterou teď cítí. Když ho v tomto bludu dostatečně utvrdíš, budeš mít na vybranou z několika možností. Záleží jen na tom, zda Tvůj člověk je malomyslný a lze v něm snadno vyvolat zoufalství, nebo jestli se rád oddává iluzím a dá se přesvědčit, že všechno je v pořádku. Lidí prvního typu je stále méně. Pokud je Tvůj pacient jedním z nich, všechno půjde snadno. Stačí, abys mu zabránil ve styku se zkušenými křesťany (a to není těžké), abys zaměřil jeho pozornost na příslušná místa v bibli a pak ho pobídl do beznadějného díla: aby své původní city obnovil pouhou silou vůle. Pak budeme mít vyhráno. – Pokud pacient patří do druhé skupiny, přesvědč ho, aby tento chlad své duše pasivně přijal a byl s ním spokojen i nadále a přitom sám sebe ujišťoval, že to s ním tak moc špatné zase není. Ať začne za pár týdnů pochybovat, zda snad první dny jeho křesťanství nebyly poněkud přehnané. Promluv k němu o „umírněnosti ve všech směrech“. A pokud ho někdy přivedeš k úvahám o tom, že „náboženství je sice dobrá věc, ale nesmí se to s ním přehánět“, pak už můžeš mít z jeho duše předem radost. Umírněné náboženství je stejně jako vůbec žádné, ale mnohem zábavnější.

A další možnost: přímý útok na jeho víru. Pokud si bude myslet, že jeho období poklesu je trvalé, nemohl bys ho přesvědčit, že ho i to „náboženské období“ přejde stejně jako všechna ostatní? Já vím, že od věty „to mě přestává zajímat“ ho nemůžeš dovést rozumovou úvahou k tvrzení „to je lež“. Ale jak jsem už řekl, musíš se spoléhat na fráze, ne na rozum. Přitom se Ti bude hodit slůvko období. Předpokládám, že ten tvor (jako každý člověk) jich už pár prožil a vždy se cítí povznesen nad ta období, která má za sebou; ne snad proto, že by je kritizoval, ale prostě proto, že jsou věci minulosti. (Doufám, že ho krmíš mlhavými představami o Pokroku, Vývoji a Historickém Hledisku a že mu dáváš číst hodně současných životopisů. V nich přece lidé také každou chvíli končí s nějakým obdobím, že?)

Chápeš to? Ať se jeho mysl nezabývá prostým protikladem mezi Pravdou a Lží. Ať jen uvažuje v pěkných mlhavých výrazech jako „bylo to jen jedno období“, „to všechno mám už dávno za sebou“ – a nezapomeň na tu milou frázi: „mladý a hloupý“.

Líbá Tě Tvůj strýc Zmarchrob

Vzpomínky stále živé

Minigalerie naši krajanů

Ve čtvrtek 5. prosince 2002 nebylo vidět téměř ani na krok pro sněhovou vánici, která zasáhla především New York a okolí. Já jsem však chtěl splnit slib, který jsem dal panu Dr. Burjetkovi, že navštívím jeho rodinu a

především jeho přítele Dr. Karla Polesného s manželkou Alenou. Pomalu jsem se přibližoval k Albany, oči přilepené na skle auta. Nakonec se to bohudík podařilo. Po dobrém guláši u Burjetků jsem seděl v útulném pokoji u pana Karla Polesného. Vedle mne příjemně praskal krb a teplo se rozlévalo po pokoji.

Mojí první otázkou bylo, odkud pan Karel pochází.

„Narodil jsem se přesně na den výročí korunovace císaře Franze Josefa. Bylo to 2. prosince 1908, císař tehdy oslavoval 60 let od nastoupení na trůn. Narodil jsem se v Litomyšli, ale rod pochází z Pelhřimova. Moc dobře si pamatuji na den vzniku republiky, jako dítě jsem viděl dospělé strhávat rakouskouherské znaky, tábory lidu atd...“

Jak se pamatujete na rodiče?

„Můj otec byl učitelem, učil na Vinohradech, v Litomyšli a Pelhřimově. Potom musel na vojnu do Ruska a do Itálie. Po návratu z války neměl místo a tak nějakou dobu pracoval v Muzeu v Pelhřimově. Nakonec dostal nabídku ředitele na novém Gymnáziu ve Znojmě. Tam byl ředitelem až do německé okupace, ti ho vyhnali a musel odejít do penze. Dnes se jmenuje gymnázium po mém tátovi, Gymnázium Karla Polesného. Tam jsem také roku 1927 maturoval. Maminka, ta se starala o domácnost.“

Co vaše rodina?

„S Alenou jsme se brali roku 1937 v Praze. Já jsem pracoval na pražské klinice u prof. Karlinského jako oční lékař, ona byla zubní lékařka, specializovaná na zubní chirurgii. Maminka mé ženy, Alena Provazníková, vedla sokolský slet v roce 1938. Pak byla ve velkém nebezpečí, že ji Němci zavřou. Pokaždé se jí však podařilo zmizet a nakonec ji nenašli. Paní Provazníková utekla po londýnské olympiádě (1948) do USA, do New Yorku. Nám se narodily během války tři holčičky, Zuzana, Magdaléna a Hana.“

Jak vlastně vypadala vaše emigrace?

„Utíkali jsme roku 1950 do Německa. Nejdříve přešla hranice má žena s třemi dětmi, to bylo během dne, a potom v noci jsem přešel já. Strávili jsme pár měsíců v československém uprchlickém táboře v Murnau. Pak jsme odešli do Pákistánu. Tam jsme pracovali jako vojenští lékaři. Já jsem byl v hodnosti majora, moje žena byla kapitánka. Vlastně mně musela salutovat, coby vyšší hodnosti.“

Teď se do hovoru vložila také paní Alena.

„V Pákistánu se staraly o naše děti jeptišky. Později jsem jim psala a děkovala jsem jim, nikdy se však neozvaly. Dokonce i pan biskup z Ravalpindi jezdil k nám na motorce, a to až do kuchyně. Nás tam považovali, jako ostatně všechny bílé, za lepší lidi. V armádě ve velení byli jenom angličtí důstojníci. Častokrát jsem nakupovala od karavan, které jezdily přes naše město. V zimě dolů do Pákistánu a v létě nahoru do Afghánistánu. Tyto koberce, které jsou tady pověšeny, mám od nich. Ten kočovný národ se jmenoval Patani.“

Dále pokračoval pan Karel.

„Nakonec jsme dostali víza do USA a koncem roku 1952 jsme přicestovali do New Yorku. Zpočátku se nám tady vůbec nelíbilo. Maminka od Aleny nám za půjčené peníze najmula dům. Krajané nám pomohli naplnit ledničku, aby se naše děti měly dobře. Napřed jsme pracovali v nemocnici jako sekundáři. Alena se přeškolila na anesteziologa, já jsem po zkouškách odešel pracovat do Cincinatti. Po několika letech jsme se usadili tady, blízko Albany. Mysleli jsme si, že naše děti budou blízko nás, ale jak už to chodí, Zuzana je v Los Angeles, Majda (Magdaléna) v Oregonu a nejmladší Hana je v Massachussetts.“

Celý dům manželů Polesných voní dálkou. Věci, které nasbírali při svých toulkách po světě, jsou snad ze všech kontinentů. Pan Karel má stále zájem o dění u nás doma a odebírá krajanský tisk. Oheň v krbu pomalu dohasíná, ale vzpomínek je ještě mnoho...

Nová kniha o Svatém Václavovi

V Anglii vyšla nová kniha :

„MY BOOK ABOUT SAIN WENCESLAUS/MOJE KNIHA O SVATÉM VÁCLAVU“

Autorem knihy je Jan Reizl. Pokud máte zájem, informace najdete na www.wenceslaus.com, nebo na adrese: St. Wenceslaus House, 355 Aylsham Road, Norwich NR3 2RX

Papež který má zemřít (Michal Opatrný, převzato z Christnet.com)

Když konkláve kardinálů zvolilo na podzim roku 1978 novým papežem krakovského arcibiskupa, nebyl tím určitě Leonid Brežněv nadšen. Možná, když obdržel zprávu o zvolení kardinála Wojtyły, pronesl pár nepublikovatelných slov, na které jsou slovanské řeči tak bohaté, zhltl panáka vodky a konstatoval: "Doufám, že brzo umře!"

Nemluvil by jistě naprázdno, kdyby něco takového pronesl. Vždyť jen během léta roku 78' zemřeli hned dva papežové. Nový papež, ze sice podrobené, zato však jedné z největších zemí komunistického impéria, nevěstil pro sovětský systém nic dobrého. Už jako arcibiskup krakovské provincie byl totiž znám svými antipatiemi ke komunismu, díky kterým ho sledoval přímo sám KGB a které ho málem přivedly do vězení.

Během 20. století papežové zkoušeli různé způsoby, jak k Sovětskému svazu a jeho satelitům přistupovat. Pius XII. se s nimi nebavil, Pavel VI. s nimi zkoušel různě komunikovat. Jan Pavel II. však pocházel z východního bloku a dobře věděl, co a jak. Postupně, pomalu, ale zato zcela jistě, bral komunistům vítr z plachet. Od samého začátku svého pontifikátu připomínal celému světu, že "Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného syna, aby každý kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný." To znamená, že nic na tomto světě, ani v tomto vesmíru, natož pak brutální komunistická diktatura, nezmůže nakonec zhoła nic proti člověku, který byl Bohem navždy vysvobozen.

Třídenní boj tím ztratil svůj smysl, ale pro papeže to znamenalo rozsudek smrti. I když o tom, jak se papeže násilím zbavit, KGB zcela určitě přemýšlel, nikdy to neudělal. Sovětský svaz by to mohlo příliš zkompromitovat, zbabělost zla se tu ukázala v celé své trapné nahotě. Přesto byl ale rozsudek jinde vynesen a také téměř úspěšně vykonán roku 1981 na náměstí před bazilikou sv. Petra.

Papež však atentát přežil, snad vskutku zázrakem, a mohl pokračovat ve svém díle. Díle, které v nástupní encyklice *Redemptor hominis* (4. 3. 1979) zasvětil následování 2. vatikánského koncilu a příkladu nezapomenutelných papežů Jana XIII. a zvláště Pavla VI. Ale také následování těchto apoštolů: apoštola Jana, pro kterého poznat osvobozující pravdu znamená poznat Boha, který je Lásky; apoštola Pavla, který věřil, že Kristus vstal z mrtvých a naše naděje tedy není marná.

Naděje, zapomenutá ctnost, hrající roli Popelky vedle svých slavnějších sester *Víry* a *Lásky*, se stala ústředním bodem teologie Jana Pavla II. Křesťanská naděje totiž ví, že když je láska silná jako smrt, tak tím smrt navždy překonává. Naděje mění každou neděli v den setkání se Vzkříšeným v eucharistii, v eschatologický den Páně. Naděje neklame, že utrpení tohoto světa není trest Boží. Naděje dává smysl i sílu bránit hodnotu manželství a rodiny. Dává sílu bojovat za život každého dítěte, za život každého člověka. Naděje tvoří *Civilizaci lásky*. Naděje dává novou sílu ke splnění Ježíšovy výzvy: "Jděte do celého světa a hlásejte evangelium!"

Snad bychom proto mohli označit papeže Jana Pavla II. za *papeže naděje*, ale až příliš mnoho lidí namítne: "Vždyť právě on mi naději vzal!" "Vzal mi naději být knězem a přitom žít se ženou, kterou miluji, a mít s ní děti. Vzal mi naději žít znovu v manželství, ve které pevně věřím, i když jsem v tom předešlém trpěla nebo trpěl až do hořkého konce. Vzal nám naději, že manželská láska se může naplňovat vždy, a ne jen pár dní v měsíci." A potom většinou následuje krutě znějící věta: Doufám, že papež brzo zemře, aby se to změnilo! Ne tedy papež naděje, ale opět papež, který má zemřít.

Petr prchající před svým posláním bere naději otázkou: "Kam kráčíš Pane?" Ale naopak Kristova odpověď naději dává: "Jdu do Říma, abych byl ukřižován místo tebe!", která mění Petrovo rozhodnutí utéct v radikální následování Krista. Byla by však dnes naděje, že budoucí život církve bude lepší než ten dnešní, tak silná, kdyby před 24 lety nepronesl po svém zvolení nový římský biskup právě Kristovu nadějeplnou větu: "**Nebojte se!**"

Reprezentační ples Čechů a Slováků

*Tradiční ples se tentokrát koná 8. února 2003 v 8.00 PM v novém prostředí ASTORIA WORLD MANOR, 25-25 Astoria Blvd. Astoria, NY. Vstupné \$75.00, musí být zaplacené do 20. ledna, dále již \$85.00. Jen předplacené vstupné. Vstupenky možno zakoupit v restauraci Zlatá Praha.
Tel. (718) 721 6422, nebo (718) 728 9199*

Krajanská rodina u Panny Marie Karmelské v Astorii, NYC

Pořádá v neděli 23. února po mši svaté v hale naproti kostelu

MASOPUSTNÍ ZÁBAVU

Obědy se vydávají od 12 hodin

Později odpoledne párky , klobásy, káva, čaj a další speciality

Od 1.00 do 6.00 hraje

KRAJANSKÁ HUDBA KONTAKTY

pod vedením Jozefa Juráši s repertoárem českých a slovenských písní.

Vstupné \$ 5.00, děti zdarma

PŘIJĎTE SE POBAVIT A PŘIVEĎTE SVÉ PŘÁTELE A ZNÁMÉ !

Jeho Eminence kardinál Miloslav Vlk zavítal mezi krajany

Jsme mu velmi vděční, že mezi nás přišel a věnoval nám hodně času ze své krátké návštěvy. V sobotu 7. prosince 2002 bylo setkání s panem kardinálem v Bohemian Hall, Astoria, New York, kde s ním byla přátelská beseda otázek a odpovědí.

Po té se představil vynikající dětský pěvecký soubor z Prahy „Bambini di Praga“. Sbor nás obšťastnil překrásným profeseonálním podáním vánočních koled.

Byl to nezapomenutelný zážitek slyšet krásné dívčí hlasy a vidět děvčata plné osobního kouzla. Sbor se také představil americké veřejnosti v neděli odpoledne ve First Moravian Church na Manhattanu. Tam také sklídil zasloužený úspěch.

Neděle 8. prosince, druhá neděle adventní byla pokračováním této nezapomenutelné návštěvy pana kardinála. V 10.15 AM byla slavná mše svatá, sloužená New Yorským kardinálem Eduardem Eganem a naším kardinálem Miloslavem Vlkem v katedrále Sv. Patricka na Manhattanu. Krajanská obec měla rezervovaná místa blízko oltáře. Mše svatá se nesla v předvánoční náladě, katedrála byla obsazena do posledního místa. Bylo nám velkou ctí, když pan kardinál Egan přivítal našeho pana kardinála a všechny přítomné krajany. Kardinál Vlk přednesl krátký projev v češtině, který byl překládán. Ve svém projevu kardinál Vlk vyzdvihl poselství vánoc a jako dobrý otec zdůraznil, že přišel mezi krajany, aby nám přiblížil domov v těchto slavnostních vánočních dnech. Zlatým hřebem bylo předání sošky, nám tak milé, Pražského Jezulátka, oblečeného ve fialových šatičkách, barva adventu. Byla to skutečně velmi vzácná událost a kardinál Vlk svou krátkou návštěvou vykonal velký kus „Public Relation“ pro naši starou vlast, naše krajany zde. Za svůj projev sklídil velký potlesk celé katedrály, kde samozřejmě byli nejen New Yorčané, ale i návštěvníci z USA a z celého světa.

Kardinálovi Vlkovi přejeme, aby mu Pán Bůh žehnal v jeho záslužné práci a aby se v naší staré vlasti lidé obrátili na víru, která pomáhá lidem nésti břemeno všedního života a přetrvává již dva tisíce let.

*Děkujeme mu z celého srdce a těšíme se opět na setkání.
S přáním všeho nejlepšího do Nového roku všem lidem dobré vůle
V úctě Vaše, Milada Hanáková*

Minutové nesmysly (One Minute Nonsense)

Anthony de Mello, SJ (pokračování)

Mistr pravil: „To, co nazýváte přátelstvím, je ve skutečnosti obchod: Chovejte se tak, jak to od vás očekávám, dejte mi to, co chci, a já vás budu mít rád; odmítněte mě, a moje láska zkusne v zášť a lhostejnost.“

Vyprávěl o muži, který se po těžkém dni v úřadě vrátil domů ke své ženě a roztomilé tříleté dcerce.

„Dáš tatínkovi pusu?“

„Ne.“

„To je ale hanba. Tvůj tatínek celý den těžce pracuje, aby domů přinesl něco peněz, a ty takhle! Hned pojd' sem, kde je pusa?“

Mazaná tříletá holčička se mu zadívala do očí: „Kde jsou peníze?“

Jeden žák řekl: „Já neměním lásku za peníze.“

Mistr řekl: „Copak není stejně špatné či dokonce horší, když směňuješ lásku za lásku?“

Mše svaté 1. - 31. ledna 2003 + neoznámené v minulém čísle

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
07-Dec-02	Za zomrelého Jána Čápoša k jeho nedožitém 82.	Jelinkovi
11-Dec-02	Za zemřelého Jana Rennera	Růžena Bunža
12-Dec-02	Za rodiče Mimi a Járu Kohouta	Alena, Zuzana a Daniela
14-Dec-02	Za zemřelou manželku Zdenku Paličkovou	Vladimir Palička
18-Dec-02	Za zemřelé rodiče Rudolfa a Aloisii Bartůněk	Radomil a Linda Bartůněk
19-Dec-02	Za bratry Vavrouchovy	Eva Vavrouchová
24-Dec-02	Za zemřelého Fr. Bohumila Janička	Václav Sedláček
26-Dec-02	Za Dr. Hrazdilovou	rodina Werichova
27-Dec-02	Za Piedad Borja	Tina Pasáček
28-Dec-02	Za Piedad Borja	Tina Pasáček
30-Dec-02	Za Piedad Borja	Tina Pasáček
01-Jan-03	Za zemřelého Jana Bednáře	rodina Bláhova
02-Jan-03	Za zemřelého Marka Videka	Anna Benáčková
03-Jan-03	Za živou a zemřelou rodinu Krajčovu	Miroslav Krajča
05-Jan-03	Za rodičov Šurlakových a Kovačkových	Emilia Kovačková
06-Jan-03	Za Louis Buček	Agnes, Jerry a rodina Buček
08-Jan-03	Za živou a zemřelou rodinu Hanákovu	Milada Hanák
09-Jan-03	Za živou a zemřelou rodinu Hekrlou	Milada Hanák
10-Jan-03	Za Jana Rennera	Věra Křenková
13-Jan-03	Za zemřelého syna Aloise Hanáka a všechny oběti zahynulé na pracovišti	Milada Hanák
14-Jan-03	Za zemřelou maminku Cecilii Noskovou	dcera Marie
16-Jan-03	Za Miladu Stránskou	Blažena A. Stránská
20-Jan-03	Za zemřelého manžela Aloise Hanáka	Milada Hanák

Děkujeme za příspěvek na tisk Zvonu:

V minulém období přispěli:

Ferdinand a Klára Svoboda, Radomil a Linda Bartunek, Dr. Karel Polesný, Frank a Rosa Macek, Josef a Ludmila Ruč, Joseph a Gita Hlavinka, Alena a Frank Fafka, Milada Hanak, Vlasta Seibertová, William a Jana Faturik, Rudolf Schmiedt, Věra Křenek, Marie Svirovsky, Vladimír Brotánek, family Buček, Nad'a Horak, Georgine Kvapil, Anna Benáček, Vlasta Cihlářová, Daniel a Emilie Petrášek, Henry a Jarmila Vinš, Bilikovi, Peter Petrik

Blahopřejeme k narozeninám:

V měsíci lednu slaví narozeniny:

Danny SFZ Rutar ml. 4. ledna, Ludmila Sedláčková st. 4. ledna, Marie Munzar 14. ledna, Benedikt Munzar 15. ledna, Jiří Hnízda 16. ledna, Milan Sikorjak 20. ledna, Milan Večeřa 21. ledna, Alex Chamberlain 21. ledna, Miroslav Kašpar 22. ledna, Marta Kotyzová 25. ledna, Naděžda Horáková 27. ledna, Olga Ludvíková OH 27. ledna, Jan Pasáček 29. ledna, Norika Krupka Janík 30. ledna